

Arrest

nr. 206 507 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 19 mei 2017, verklaart er zich op 7 september 2017 vluchteling.

1.2. Op 31 januari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in Manali, Kullu (district), Himachal Pradesh, India. U zou er ongeveer uw hele jeugd gewoond hebben, en school gelopen hebben aan de TCV school in Patlikuhl. Omdat de school te lijden had gehad onder een overstroming, werd ze in 2004 verplaatst naar Chauntra (Bir), waar u uw studies verderzette. Van 2005 tot 2008 zat u op internaat in de Lower TCV school van Dharamsala. U kreeg TBC in 2008, waardoor u diende te stoppen met school en terugkeerde naar uw ouderlijk huis in Manali. U wilde graag naar Delhi gaan om een opleiding schoonheidsspecialiste te volgen, maar werd door uw ouders thuis gehouden omwille van uw gezondheidsproblemen en de gevaren in Delhi. In 2010 verkreeg u een reisdocument, 'Identity Certificate' (IC). In 2013 ging u alsnog naar Delhi voor uw opleiding. U woonde er in Lajpat Nagar en werkte er nadien als schoonheidsspecialiste. U woonde er tot aan uw vertrek in 2017, maar keerde jaarlijks wel voor enkele maanden terug naar Manali om uw ouders te helpen bij hun zaken.

In Delhi werd u wel vaker verbaal lastiggevalen door een groepje Indiërs. In de zomer van 2015 zouden er ook tweemaal enkele Indiërs tot aan uw appartement gekomen zijn. Ze zouden evenwel niet binnengeraakt zijn. Omdat u voor zichzelf geen toekomst meer zag in India, waar u als Tibetaanse het staatsburgerschap niet kon verkrijgen, omdat u er geen vrijheid van meningsuiting had en u zich er niet veilig voelde, besliste u het land te verlaten.

In april 2016 zou uw vader een smokkelaar gecontacteerd hebben om uw vertrek uit India te regelen. Op 18 mei 2017 reisde u naar België met uw eigen IC. Einde mei 2017 leerde u uw huidige partner L.Y. kennen, een in België erkende Tibetaanse vluchteling (CGVS 08/17484 – o.v. X). Op 6 juni 2017 reisde u met uw reisgezelschap door naar Frankrijk. De anderen bleven er, zelf reisde u door naar Oostenrijk, waar u op 7 juni 2017 een asielaanvraag indiende. Conform de Dublin-verordeningen werd u door de Oostenrijkse instanties teruggestuurd naar België, waar u werd uitgenodigd op 7 september 2017 een asielaanvraag in te dienen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele 'Registration Certificate' (RC), uw originele 'green book', een brief van de Tibetaanse gemeenschap in Oostenrijk en een brief die u zelf schreef aan het CGVS.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book en Registration Certificate (RC)) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: M.D., geboren op 28.06.1988 te Manali, Kullu (district), Himachal Pradesh, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in India bent geboren uit Tibetaanse vluchtelingen. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing aan een TCV school in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U bent geboren in Manali, Kullu, Himachal Pradesh, India. U zou er ongeveer uw hele jeugd gewoond hebben, en school gelopen hebben aan de TCV school in Patlikuhl. Omdat de school te lijden had gehad onder een overstroming, werd ze in 2004 verplaatst naar Chauntra (Bir), waar u uw studies verderzette. Van 2005 tot 2008 zat u op internaat in de Lower TCV school van Dharamsala. U kreeg TBC in 2008, waardoor u diende te stoppen met school en terugkeerde naar uw ouderlijk huis in Manali. In 2013 ging u naar Delhi voor een opleiding tot schoonheidsspecialiste. U woonde er in Lajpat Nagar en werkte er nadien als schoonheidsspecialiste. U woonde er tot aan uw vertrek in 2017, maar keerde jaarlijks wel voor enkele maanden terug naar Manali om uw ouders te helpen bij hun zaken.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het

beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verliet omdat u er voor zichzelf geen toekomst meer zag. U zou immers als Tibetaanse het staatsburgerschap niet kunnen verkrijgen, u had er geen vrijheid van meningsuiting en voelde zich er niet veilig als vrouw, omdat u door Indische mannen lastig gevallen werd.

Het CGVS stelt echter **vooreerst** vast dat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen op zeer ernstige wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat u geen asielaanvraag indiende meteen na uw aankomst in België. Meer nog, u verklaarde dat u met uw reisgezelschap naar Frankrijk doorreisde, waar de anderen bleven, maar u zelf naar Oostenrijk wilde doorreizen. Dat u ook in Frankrijk klaarblijkelijk niet de nood voelde om asiel aan te vragen, ondermijnt verder uw vrees voor vervolging, en dat in belangrijke mate. U verklaarde dat u Oostenrijk verkoos omdat u dacht dat het goed was met de bergen en zo (zie CGVS, p.6) en een vriendin van u ook naar Oostenrijk zou komen (zie CGVS, p.20). Een degelijke uitleg overtuigt echter allerminst. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst/verblijf is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Verder, wat betreft het door u aangehaalde probleem van het staatsburgerschap en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in India, dient opgemerkt dat een verschil in rechten tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers geen 'vervolging' of 'ernstige schade' uitmaakt. Bovendien blijkt uit de aan uw administratieve dossier toegevoegde informatie dat Tibetanen in India wel degelijk over heel wat rechten beschikken.

Voorts, wat betreft de door u aangehaalde vrees voor verkrachting door Indiërs, wat u naar eigen zeggen al twee keer bijna zou overkomen zijn, dient het volgende vastgesteld. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de twee aangehaalde incidenten op zeer ernstige wijze ondermijnd door de vaststelling dat u hierover met geen woord repte op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans invulde met de hulp van een tolk die het Tibetaans machtig is. Uw uitleg, als zou u daar niet naar gevraagd zijn en de tijd niet geboden zijn om hierover te vertellen (zie CGVS, pp.17-18), overtuigt allerminst. U kon er immers wel degelijk vertellen over uw angst om verkracht te worden en het feit dat u bang was onderweg naar uw werk. U liet echter na uw persoonlijke problemen in dit verband te vermelden. Uw advocaat verwees ook naar de algemene precaire situatie voor vrouwen in India. Dergelijke algemene verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat u in uw land van verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.

Wat deze twee door u bij het CGVS aangehaalde incidenten betreft, dient **verder** opgemerkt dat het volgens u ging om een poging van enkele Indiërs om zich toegang te verschaffen tot uw woonst. Ze zouden daar echter niet in geslaagd zijn, ze zouden immers op de vlucht geslagen zijn nadat jullie begonnen te roepen (zie CGVS, p.14). Bovendien gaf u aan dat u de feiten slechts meldde aan uw huisbaas en enkele (Punjabi) burens, wat dan weer enigszins bevreemdend is gezien u vermoedde dat de 'daders' ook Punjabi's uit de buurt waren. U liet overigens ook na om aangifte van deze feiten te doen bij de autoriteiten. U gaf aan dat de burens zelf zouden gezegd hebben dat u geen gehoor zou vinden bij de Indiase autoriteiten omdat het zinloos was tenzij u smeergeld betaalde. Niet veel later gaf u dan weer aan dat het zinloos was omdat ze al teveel zaken hadden (zie CGVS, pp.15-16). U liet echter ook na melding van deze feiten te doen bij de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap (CTA), wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan verder teniet doet. Dat u dit naliet omdat u verwachtte dat ze zouden zeggen dat het uw eigen fout was en schaamte op hen zou brengen (zie CGVS, p.16), overtuigt in het licht van de ernst ervan, evenmin.

Daarnaast dient eveneens opgemerkt dat u verklaarde nog twee jaar lang in dezelfde buurt te zijn blijven wonen, ondanks de beweerde ernst van uw problemen.

Bovendien dient hierbij ook opgemerkt dat u aangaf nooit persoonlijke problemen te hebben gekend in uw geboortestreek (Manali), waardoor u zich ook daar opnieuw had kunnen vestigen.

U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was/bent van een dergelijke IC, geldig van 2010 tot 2020.

U verklaarde dat u met uw eigen IC met daarin een visum voor België heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Het CGVS kan hieraan echter geen geloof hechten. Dat u **vooreerst** zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. **Daarenboven** is het op zich al uiterst bevreemdend dat u met de hulp van een smokkelaar zou gereisd hebben, terwijl u over een geldig reisdocument en visum beschikte.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het afgeven van uw reisdocument wordt overigens verder bevestigd door volgende vaststellingen. **Vooreerst** is het uiterst bevreemdend dat uw smokkelaar u als uitleg gegeven zou hebben dat u uw IC en RC nu toch niet meer nodig had (zie CGVS, p.22), maar u dan blijkbaar uw RC wel liet houden. U liet **daarnaast** ook na enig bewijs van uw reisweg neer te leggen. U werd nochtans gevraagd of de smokkelaar behalve uw IC nog andere documenten inhield, waarop u antwoordde dat dit niet het geval was (zie CGVS, p.21). U kon echter geen andere documenten die uw reis zouden kunnen aantonen neerleggen, zoals uw ticket, uw instapkaart of bagagelabel. **Ten slotte** legde u ook uiteenlopende verklaringen af over het bedrag dat u zou betaald hebben voor uw reis. Op de DVZ had u immers nog verklaard dat u niet wist hoeveel uw vader betaalde voor de reis (DVZ, pt.30), op het CGVS gaf u plots aan dat uw vader 1.350.000 Indische roepies betaalde (zie CGVS, p.21). Los van deze inconsistentie, komt een dergelijke kostprijs (ruim 17.000 euro) bijzonder hoog over, zeker gezien u veel goedkoper kon proberen het land op legale wijze te verlaten met uw eigen internationaal reisdocument en u eigenlijk geen dringende vluchtaanleiding had.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw originele 'Registration Certificate' (RC), uw originele 'green book', een brief van de Tibetaanse gemeenschap in Oostenrijk en een brief die u zelf schreef aan het CGVS, merkt het CGVS op dat deze documenten de bovenstaande vaststellingen van het CGVS enkel bevestigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee rapporten (stukken 3 en 7), drie internetartikelen (stukken 4-6), foto's van demonstraties door Tibetanen (stuk 8) en een bewijs van een afspraak bij een dokter (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Betreffende het begrip het 'eerste land van asiel'

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

(Oud) Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;
(...)”

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie *Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106).

De terminologische wijziging waarbij in het nieuwe artikel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de niet-ontvankelijkheid wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

2.3.2. Betreffende de toepassing *in casu* van het 'eerste land van asiel'

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad vast dat India *in casu* door de commissaris-generaal terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' zoals hierboven uiteengezet.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal onder verwijzing naar (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een "*Registration Certificate for Tibetans*" of RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) verzoekster over een verblijfsrecht in India beschikt en in het bezit was van een RC; (iii) de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde problemen in India wordt ondermijnd doordat zij niet meteen na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende; (iv) een verschil in behandeling tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet uitmaakt; (v) de door verzoekster aangevoerde vrees voor verkrachting in India wordt ondermijnd doordat zij van de twee incidenten waarover zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; (vi) de ernst van de door verzoekster ingeroepen feiten verder wordt ondermijnd doordat (a) zij er geen melding van maakte bij de Indiase autoriteiten of de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap, (b) zij nog twee jaar in dezelfde buurt bleef wonen, en (c) zij aangaf in haar geboortedorp nooit problemen te hebben gekend, zodat zij zich ook daar opnieuw had kunnen vestigen; (vii) Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd; (viii) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een "*Identity Certificate*" of IC, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (ix) het niet geloofwaardig is dat verzoekster een dergelijk belangrijk document als haar IC bij haar aankomst in België zomaar aan haar smokkelaar zou hebben afgegeven, temeer daar (a) het niet aannemelijk is dat zij met een smokkelaar zou reizen indien zij over een geldig reisdocument en visum beschikte, (b) zij blijkbaar wel haar RC mocht houden hoewel zij haar IC en RC volgens de smokkelaar niet meer nodig zou hebben, (c) zij geen begin van bewijs van haar reisweg neerlegt en (d) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bedrag dat haar vader voor haar reis betaalde, zodat er redelijkerwijze van wordt uitgegaan dat verzoekster nog steeds over haar IC beschikt en zij dus naar India kan terugreizen en er haar verblijfsrecht terug kan opnemen; en (x) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen bevestigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo haalt verzoekster in haar verzoekschrift verschillende rapporten en internetartikels aan (verzoekschrift, stukken 3-7) en voert zij aan dat vrouwen in India een groot risico lopen op seksueel geweld en dat Tibetanen in India worden gediscrimineerd. Naast het feit dat de informatie die verzoekster aanhaalt, geen betrekking heeft op haar persoon terwijl zij de door haar aangevoerde problemen *in concreto* aannemelijk dient te maken, valt uit deze informatie geenszins af te leiden dat er in India, een land met ruim één miljard inwoners, sprake is van een dermate groot risico op seksueel geweld dat iedere vrouw er een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de discriminatie ten aanzien van de Tibetaanse vluchtelingen in India, dient erop gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat Tibetanen in India ook over heel wat rechten beschikken.

Wat betreft de bijgevoegde foto's (verzoekschrift, stuk 8) dient vastgesteld dat verzoekster hierop niet kan worden herkend. Verder valt uit deze foto's niet af te leiden waar, wanneer en door wie ze werden gemaakt, noch wie of wat precies wordt afgebeeld. Gelet op de manipuleerbaarheid van foto's kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft de concrete beoordeling van de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing verder vooreerst terecht gesteld als volgt:

"Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, p.4)."

Verzoekster voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven, die dan ook als vaststaand kunnen worden beschouwd.

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verliet omdat u er voor zichzelf geen toekomst meer zag. U zou immers als Tibetaanse het staatsburgerschap niet kunnen verkrijgen, u had er geen vrijheid van meningsuiting en voelde zich er niet veilig als vrouw, omdat u door Indische mannen lastig gevallen werd."

Het CGVS stelt echter vooreerst vast dat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen op zeer ernstige wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat u geen asielaanvraag indiende meteen na uw aankomst in België. Meer nog, u verklaarde dat u met uw reisgezelschap naar Frankrijk doorreisde, waar de anderen bleven, maar u zelf naar Oostenrijk wilde doorreizen. Dat u ook in Frankrijk klaarblijkelijk niet de nood voelde om asiel aan te vragen, ondermijnt verder uw vrees voor vervolging, en dat in belangrijke mate. U verklaarde dat u Oostenrijk verkoos omdat u dacht dat het goed was met de bergen en zo (zie CGVS, p.6) en een vriendin van u ook naar Oostenrijk zou komen (zie CGVS, p.20). Een degelijke uitleg overtuigt echter allerminst. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst/verblijf is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt."

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij op 6 september 2017 in België is aangekomen en dat zij de dag nadien, op 7 september 2017, haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit stemt echter niet overeen met haar eerdere verklaringen, waar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij op 19 mei 2017 België binnenkwam, waarna zij nog naar Frankrijk en Oostenrijk reisde alvorens op 6 september 2017 naar België terug te keren (administratief dossier, stuk 15, verklaring 31). Dat zij liever in Oostenrijk wou wonen omdat zij er niet alleen zou zijn en omdat zij Oostenrijk liever heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar 'eerste land van asiel' te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende ongeveer 3,5 maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"Verder, wat betreft het door u aangehaalde probleem van het staatsburgerschap en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in India, dient opgemerkt dat een verschil in rechten tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers geen 'vervolging' of 'ernstige schade' uitmaakt. Bovendien blijkt uit de aan uw administratieve dossier toegevoegde informatie dat Tibetanen in India wel degelijk over heel wat rechten beschikken.

Voorts, wat betreft de door u aangehaalde vrees voor verkrachting door Indiërs, wat u naar eigen zeggen al twee keer bijna zou overkomen zijn, dient het volgende vastgesteld.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de twee aangehaalde incidenten op zeer ernstige wijze ondermijnd door de vaststelling dat u hierover met geen woord repte op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans invulde met de hulp van een tolk die het Tibetaans machtig is. Uw uitleg, als zou u daar niet naar gevraagd zijn en de tijd niet geboden zijn om hierover te vertellen (zie CGVS, pp.17-18), overtuigt allerminst. U kon er immers wel degelijk vertellen over uw angst om verkracht te worden en het feit dat u bang was onderweg naar uw werk. U liet echter na uw persoonlijke problemen in dit verband te vermelden. Uw advocaat verwees ook naar de algemene precaire situatie voor vrouwen in India. Dergelijke algemene verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat u in uw land van verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.

Wat deze twee door u bij het CGVS aangehaalde incidenten betreft, dient **verder** opgemerkt dat het volgens u ging om een poging van enkele Indiërs om zich toegang te verschaffen tot uw woonst. Ze zouden daar echter niet in geslaagd zijn, ze zouden immers op de vlucht geslagen zijn nadat jullie begonnen te roepen (zie CGVS, p.14). Bovendien gaf u aan dat u de feiten slechts meldde aan uw huisbaas en enkele (Punjabi) burens, wat dan weer enigszins bevreemdend is gezien u vermoedde dat de 'daders' ook Punjabi's uit de buurt waren. U liet overigens ook na om aangifte van deze feiten te doen bij de autoriteiten. U gaf aan dat de burens zelf zouden gezegd hebben dat u geen gehoor zou vinden bij de Indiase autoriteiten omdat het zinloos was tenzij u smeergeld betaalde. Niet veel later gaf u dan weer aan dat het zinloos was omdat ze al teveel zaken hadden (zie CGVS, pp.15-16). U liet echter ook na melding van deze feiten te doen bij de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap (CTA), wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan verder teniet doet. Dat u dit naliet omdat u verwachtte dat ze zouden zeggen dat het uw eigen fout was en schaamte op hen zou brengen (zie CGVS, p.16), overtuigt in het licht van de ernst ervan, evenmin.

Daarnaast dient eveneens opgemerkt dat u verklaarde nog twee jaar lang in dezelfde buurt te zijn blijven wonen, ondanks de beweerde ernst van uw problemen. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt dat u aangaf nooit persoonlijke problemen te hebben gekend in uw geboortestreek (Manali), waardoor u zich ook daar opnieuw had kunnen vestigen.

U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Aangaande de bewering in het verzoekschrift dat verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderbroken, dat er veel mensen achter haar stonden en dat haar werd meegedeeld dat zij later zou kunnen vertellen over de twee incidenten met Indiase mannen, dient vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar relaas uiteen te zetten. Zij maakte immers wel melding van haar angst voor verkrachting, zoals zij ook benadrukt in haar verzoekschrift, zodat niet kan worden ingezien waarom zij niet in staat zou zijn geweest om melding te maken van de twee incidenten met Indiase mannen die trachten binnen te brengen in haar woonst. Dat zij werd onderbroken, dat zij snel moest zijn omdat er na haar nog mensen aan het wachten waren en dat zij zou zijn meegedeeld dat zij deze incidenten later kon vertellen, blijkt geenszins uit het administratief dossier en betreft dan ook slechts blote beweringen vanwege verzoekster.

Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing voorgehouden dat verzoekster zou menen dat alle Punjabi's verkrachters zouden zijn. Dat de "daders" echter Punjabi's uit de buurt zouden zijn geweest, maakt het echter niet aannemelijk dat zij Punjabi-burens hiervan zou inlichten. Waar zij stelt dat zij de politie niet verwittigde omdat de politie corrupt is en enkel ageert na het betalen van smeergeld, dient erop gewezen dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verklaarde dat het verwittigen van de politie zinloos zou zijn omdat ze al teveel zaken hadden. Dat verzoekster in haar verzoekschrift na confrontatie met de bestreden beslissing plots haar verklaringen wijzigt, toont het *post factum*-karakter en dus de ongeloofwaardigheid ervan aan. Hetzelfde geldt voor wat betreft haar verzuim om de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap te informeren.

Dat verzoekster nog twee jaar in dezelfde buurt bleef wonen na de beweerde incidenten, toont wel degelijk aan dat haar vrees niet oprecht is. Dat zij veel diende te werken, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zo snel mogelijk tracht zichzelf in veiligheid te brengen indien zij heden meent internationale bescherming te behoeven wegens deze incidenten. Dat zij zich door het laten overnachten van een vriend van één van haar medebewoners reeds in veiligheid kon brengen, relateert haar voorgehouden nood aan internationale bescherming eens te meer.

Waar verzoekster stelt dat zij niet naar haar geboortedorp kon terugkeren omdat haar ouders haar zouden willen doen huwen tegen haar wil, dient erop gewezen dat zij op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat haar ouders haar werkelijk zouden willen uithuwelijken tegen haar wil. Dat zij er geen werk zou vinden, is eveneens slechts een blote bewering.

Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een ‘No Objection to return to India’ (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was/bent van een dergelijke IC, geldig van 2010 tot 2020.

*U verklaarde dat u met uw eigen IC met daarin een visum voor België heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Het CGVS kan hieraan echter geen geloof hechten. Dat u **vooreerst** zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. **Daarenboven** is het op zich al uiterst bevreemdend dat u met de hulp van een smokkelaar zou gereisd hebben, terwijl u over een geldig reisdocument en visum beschikte.*

*De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het afgeven van uw reisdocument wordt overigens verder bevestigd door volgende vaststellingen. **Vooreerst** is het uiterst bevreemdend dat uw smokkelaar u als uitleg gegeven zou hebben dat u uw IC en RC nu toch niet meer nodig had (zie CGVS, p.22), maar u dan blijkbaar uw RC wel liet houden. U liet **daarnaast** ook na enig bewijs van uw reisweg neer te leggen. U werd nochtans gevraagd of de smokkelaar behalve uw IC nog andere documenten inhield, waarop u antwoordde dat dit niet het geval was (zie CGVS, p.21). U kon echter geen andere documenten die uw reis zouden kunnen aantonen neerleggen, zoals uw ticket, uw instapkaart of bagagelabel. **Ten slotte** legde u ook uiteenlopende verklaringen af over het bedrag dat u zou betaald hebben voor uw reis. Op de DVZ had u immers nog verklaard dat u niet wist hoeveel uw vader betaalde voor de reis (DVZ, pt.30), op het CGVS gaf u plots aan dat uw vader 1.350.000 Indische roepies betaalde (zie CGVS, p.21). Los van deze inconsistentie, komt een dergelijke kostprijs (ruim 17.000 euro) bijzonder hoog over, zeker gezien u veel goedkoper kon proberen het land op legale wijze te verlaten met uw eigen internationaal reisdocument en u eigenlijk geen dringende vluchtaanleiding had.*

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw originele ‘Registration Certificate’ (RC), uw originele ‘green book’, een brief van de Tibetaanse gemeenschap in Oostenrijk en een brief die u zelf schreef aan het CGVS, merkt het CGVS op dat deze documenten de bovenstaande vaststellingen van het CGVS enkel bevestigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat zij haar IC aan de smokkelaar had afgegeven, dient erop gewezen dat het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar zij stelt dat zij met een smokkelaar reisde, omdat deze haar hele reis had geregeld en dat zij zonder de smokkelaar geen visum zou hebben kunnen krijgen, laat zij na *in concreto* toe te lichten waarom zij zonder een smokkelaar geen visum zou kunnen krijgen en waarom het noodzakelijk zou zijn dat deze smokkelaar haar tot in België vergezelde en nadien haar IC zou hebben afgenomen.

Verder wordt verzoekster nergens in de bestreden beslissing verweten dat zij haar RC aan de smokkelaar zou hebben afgegeven. Integendeel, zij heeft haar originele RC aan de Belgische asiinstanties voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Dat verzoekster zonder bagage zou hebben gereisd naar België, is op zich niet afdoende om het niet voorleggen van andere documenten ter staving van haar reisweg te verschonen. Immers, wordt in de bestreden beslissing, naast een bagagelabel, terecht gewezen op het bestaan van een ticket of instapkaart.

Verzoeksters bewering dat de tolk een fout maakte tijdens haar gehoor en dat geen 1.350.000 roepies maar 135.000 roepies werden betaald voor haar reis, is slechts een blote bewering die duidelijk tot stand kwam na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissing, hetgeen allerm minst ernstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag kunnen geen problemen met de tolk worden afgeleid.

Wat betreft verzoeksters medische problemen (verzoekschrift, stuk 9) dient erop gewezen dat zij zich hieromtrent dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat India in hoofde van verzoekster kan worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER